

πολύ πρὸ τῆς χηρείας της, τῆς μελλούσης ἐννοεῖται, τὴν χειρὰ της! . . . Τὴν κυρὰ μαμμὴ εἰς ἐνέργειαν. . . τὴν στέλλω, καὶ πρὸ ὀλίγου μου ἔφερε τὴν ἀπόκρισίν της! . . . Ποία ἦτο νομίζετε; . . . Αἶ; . . . — Ἄχ! νονέ μου, νονέ μου! . . . Ἀκούσατε! . . . — Πές του, λέει, πῶς Γιωῦργον εἶχα, Γιωῦργον πῆρα, κι' ἅμα θὰ ξαναγηρέψω, πάλι Γιωῦργο θὰ γυρέψω! . . . (γονυπετεῖ). ὦ σὺ, Θεέ μου, ἐπάκουσον τῆς δεήσεώς μου, νὰ σοῦ φέρω λαμπάδα σὰν τὸ μπόι μου, αὐτὸ δηλαδὴ ποῦ ἔχω τώρα . . . μὴ γυρέψης μεγαλειότερη. . . Δὸς ζωὴν εἰς τὸν Γεώργιόν της τὸν Βον μακρυτέραν τῆς ἰδικῆς της πρὸς τιμωρίαν ἐκείνης καὶ σωτηρίαν τῶν λοιπῶν Γιωῦργηδων!

I. ΔΕΛΗΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

« ΕΛΠΙΔΕΣ »

ΤΟ ΠΑΝΑΡΜΟΝΙΟΝ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Στὸν Ἀργύρη Ἑφταλιώτη.

ΣΤΙΣ πιὸ πονόφυχεσ στιγμῆς π' ὁ νοῦς βαρὶὰ πλαγιάζει:
στῆς θλίψης τὸ χαμόγελο, τὰ περασμένα παίρνει,
ἢ χωματένια μου καρδιὰ αἶμα πικρὸ σταλάζει
ἀπ' τὸν καημὸ τὸν ἄσθεστο, ποῦ τὴ ζωὴ της δέρνει.

Κι' ὁ στεναγμὸς της, ποῦ φωνὴ σὰν Ἀρμονία, βγάζει,
σὲ κάθε μοσχολούλουδο φωτιά καὶ μπόρα φέρνει,
μ' ἀντίς τὸν Θάνατον, Ζωή, σὰν Ἥλιου ἀχτίδα βάζει:
στὴ γλυκοχρῶμα ὄψη του ποῦ ἡ δροσιὰ ξεσέρνει.

Καὶ φεύγει ἡ νιότη μου νεκρὴ χωρὶς ἐλπίδα μία
στὴ μυστικὴ της ὑπαρξὴ ἀγάπη νὰ σταλάξῃ
καὶ σβύσῃ τὴν ἀτέλειωτη τοῦ νοῦ μου κρικυμία.

Ζῆσε καὶ Σὺ, σκληρὴ καρδιά, μὰ θάρρη πλάνα ὦρα
τὰ κάλλη σου τ' ἀτίμητα ὁ τάφος νὰ βυζάξῃ
γιὰ νὰ σὲ κλάψω καὶ νεκρὴ ὅπως σὲ κλαίω τώρα.

ΠΕΤΡΟΣ ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗΣ